

اثربخشی زوج درمانی طرحواره محور بر تعدیل طرحواره‌های ناسازگار اولیه و افزایش سازگاری

زوجین متقاضی طلاق

سجاد پناهی فر^۱، ناصر یوسفی^۲، احمد امانی^۳

۱- نویسنده مسئول، کارشناسی ارشد روان‌شناسی بالینی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد علوم تحقیقات کردستان، کردستان،

ایران

۲- دانشیار گروه روان‌شناسی و مشاوره، دانشگاه کردستان، کردستان، ایران

۳- استادیار گروه روان‌شناسی و مشاوره، دانشگاه کردستان، کردستان، ایران

چکیده

پژوهش حاضر با هدف بررسی اثربخشی زوج درمانی طرحواره محور در تعدیل طرحواره‌های ناسازگار اولیه و افزایش سازگاری زوجین متقاضی طلاق شهرستان خرم‌آباد در سال ۱۳۹۲ انجام شد. روش پژوهش حاضر نیمه تجربی با گروه کنترل و آزمایش بود. بدین ترتیب که از بین زوجین متقاضی طلاق تعداد ۲۰ زوج (۴۰ نفر) به صورت داوطلبانه انتخاب و به صورت تصادفی در دو گروه آزمایش و کنترل گمارش گردیدند. سپس طرحواره درمانی برای گروه آزمایش به مدت ۲۰ جلسه انجام شد و گروه کنترل از هیچ درمانی برخوردار نشد. در این پژوهش از پرسشنامه‌های طرحواره‌های ناسازگار اولیه یانگ (EMSS) و سازگاری زوجی باسی و همکاران (RDAS) استفاده گردید. در پایان مداخله نیز هر دو گروه مورد سنجش قرار گرفتند. در نهایت داده‌ها به شیوه تحلیل کوواریانس مورد ارزیابی قرار گرفتند. یافته‌ها بیانگر اثربخشی طرحواره درمانی در تعدیل طرحواره‌های ناسازگار (f=۸۰/۲۵۶ و P=۰/۰۰۱ و Eta=۰/۷۰۹) و همچنین افزایش سازگاری (f=۲۱/۰۴۱ و P=۰/۰۰۱ و Eta=۰/۳۸۹) زوجین متقاضی طلاق است. در نتیجه کاربرد زوج درمانی طرحواره محور در فضای کار با مراجعین طلاق می‌تواند در افزایش تعدیل طرحواره‌های ناسازگار و همچنین افزایش آگاهی و درک متقابل، مفید و در نهایت در افزایش سازگاری اثربخش باشد.

واژگان کلیدی: زوج درمانی طرحواره محور، طرحواره‌های ناسازگار اولیه، سازگاری